

ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ

ΚΙ ΕΣΥ

ΤΟ ΜΟΝΟ

Γλυκο μου βαθος
του ελαφρου φωτος
της επιφανειας.

Βουνα
ουρανου
κοντα μου.

Γεννηθηκες
στον κοσμο
η παρουμεσια.

Καλαμι σ' εχει
τουτη η ανοιξη
και σε κουναιει στον κοσμο.

Να γινει ο ηλιος
νερο
μες στο ποτηρι.

Ετουτο που μας βρηκε
σαν του πιο ηδονικου η ψυχη δικο,
πως θαν το πουμε;
Ολα οπως ηρθανε καλα.
Ειμαστε εμεις.

Δε ζητω τιποτα,
μοναχα να τελειωσουν τα δαχτυλα μου στο φως
κι ενα κομπο νερο για να μεινω

δε ζητω τιποτα,
ν' αγγιζω μοναχα τον κοσμο με δικα μου δαχτυλα
κι ουτε κοκκο χωμα δεν παιρνω
δε χανω σταγονα νερο

Πού πανε τα κυματα διπλα στα πραγματα
πώς περναι ο αερας του κοσμου τους γλαρους
τι να πω στα γλυκα μου γονατα.

Με πολυ φως στα ματια ξεστρατισε η πεταλουδα στη
θαλασσα

ωραιο γελουν τα δαχτυλα μου διχως επαφη
για ενα κομπο μελι πηγαν οι νεκροι μου.

Εσυ μηλα μηλοπουλα
κι εγω χερια χεροπουλα,
γλυκομηλια.

Σ' ολο τον κοσμο ανθρωνομαι
κι εσυ μου κοριτσωνεσαι.

Σιγα σιγα η αγαπη μου γλυκα γλυκα
κινησε τους καρπους των δεντρων
και τα φυλλα ευωδιασαν σκιες κι υπνο παλιο
αναμεσα στα δαχτυλα της αγαπης μου
που μυριζαν σιωπη και κοσμο και μενα
που ωριμαζα κεραυνος και βροχη
της βαθιας μου αγαπης.

Μελι και γαλα σ' ετρεφα,
ψυχη μου,
και μου 'φυγες αερας και νερο

Πού πανε τα κυματα διπλα στα πραγματα
πώς περναι ο αερας του κοσμου τους γλαρους
τι να πω στα γλυκα μου γονατα.

Ετσι καλα, κι ετσι γλυκα κινιεμαι

– κι ετσι σε πονεσα, πουλι μου, εδω περα,
που σφαλισα τον κοσμο μ' εφτα ουρανους.

Μισος με το νερο, μισος στον ουρανο
κι ολοκληρος ανοιγω τα ματια κι ωραιος
μ' αυτο το κορμι στ' ασπρα πετουμενα.
κυματα γνωστα κι ανωνυμα
δε χορταινω αυτη τη γνωση της ανωνυμιας.

Αμμος της θαλασσας χερι στο μαρμαρο
να με, χαζο νοημα ερημε κοσμε
ντυμενε, γδυσου
να σε γνωρισω –ειμαι;

Περναει το αιωνιο παχνη
κι αχνογινονται
κορμοι κι αναστηματα
κι ωραιο προσωπα.

Λοιπον στρεφω στα κυματα
πανομορφος
με βαθια ματια γλυκια προσευχη
γυμνος της αμμου
του νερου
και γυρο μου ιριδιζουν οι αυρες
λαμποκοπανε τα οστρακα λοξεουν πουλια

ασε το χαρτι μου, Ιερωνυμε,
παρ' τα χερια, δε ζωντανευει ο χρονος διχως ερωτα

Επιμελιδα, αναμεσα μας το χαρτι,
αναμεσα μας μονο αυτος ο κοσμος
ομορφος και τελειωμενος

Πατερα μου, λαχταρισα τα πουλια
τα χορταρια που μυριζουν στο βιος μας
κι εκει κι εδω και τωρα
κι ενα καρρο αργο στην ανασα μας
να κυλαι με ροδες μεγαλες ακτινωτες
ζωγραφισμενες που ζωγραφιζουνε τον
κοσμο

–ει Αλφειε αγορι μου Επιταλιωτη,
το θυμασαι το αγορι σου που ταξιδευε τα
συννεφα

Σωκρατης επι αμμου

Σωκρατης ο ων ο γυμνουμενος στο νερο σου

ολη τη ζωη ως τα ματια της

ως τα παιδια μου,

Ξενη κορη μου

Λαμπρος αγορι μου

Στεφανια χαϊδεμενο μου

Παι η γιαγια μου και τιποτα δεν επαθε ο κοσμος
τι να παθει,
Μαριτσα,
εδω ειναι η γιαγια μου, Μαριγουλα
–γιαγιουλα μου, πρωτο χωμα
στην ποδια σου,
σ' αγαπαω πειναω λαχταραω
ψωμι, καρβελι στο σπιτι σου
–Ελα μο' δω!
–να με!

Ο παππους μου ο Αλεξης ζουσε ελαφρα κι ανασαινε
σιγα

να μην ταραξει τα βουνα και τ' αστερια

Γραμμη το που μπορεί να μη σταθει
κι η σταση του μου το 'δωκε τομη·
τ' αχνο που μεσα του βρεθει η χαθει
και το που ζει κι ειναι κρυφο γραμμη.

Και παντα μιλαω με τη θαλασσα

και μ' ακουει κυματα

ιδια παντα

μιλαμε στην ευτυχια

λαμποκοπη νερου στις βαθιες ρυτιδες μου

Στη λευκοτητα μ' ασπρα ματια
δροσερος κι ακμαιιος προς τον κοσμο
πορευομαι σχηματισμενος
της λαχταρας

Παιζουμε
την αληθεια
πραγματα παιδιου.

Κλεινω τα σαραντα μβαινω στα πενηντα

στα εκατο,

κλεινω την πορτα μβαινω στον αερα στη θαλασσα,

κλεινω το στομα μου μασαω τη μπουκια

καλα

κι ανοιγω.

Πετρα στην απλα μελι
παλμος της υπαρξης, ωραια
δεν υπαρχω ασπρη στερεοτητα
γλυκα μονη.

Περναει το αιωνιο παχνη
κι αχνογινονται
κορμοι κι αναστηματα
κι ωραιο προσωπα.

Η ομορφια ερχεται
η ομορφια γερνει
και μ' αγγιζει.
Α ζωη μου.

Ολοκλήρος όλα το τιποτα

Είναι άπλα, τυλιγεται, κυλάει, παει, μενω
μονος επιτελους.

Ευωδιαζω πραγματικότητα.

Μ' αναγνωρίζει το παιδι
μου

κι αναγνωρίζομαι ολοκληρος
ακίνητος.

Η ορμη μου.

Κι ειμαι εδω.

Κοιταζομαι

αυτος ο απειρος αλλα ολος

κοσμος

Ρεει ρεομαι η ωραιοτητα

Είμαι όλα μόνος
κιόνας της ολότητας
ιδεα και ποθος.

Ένα δέντρο είναι η ζωή
ελεύθερο στον άνεμο

Λυγερο πρασινο χορταρι της αληθειας
παρουσια ολης της μνημης

Το προσωπο που με κοιταει προσωπο
μου

φτανω εχω φτασει θα φτανω
ροη νερου.

Με παίρνει το νερό του ονείρου
λαμπερο καθαρο

Γλύκα της αστραφτερης θαλασσας
που υγρανει την παρουσια

Η απουσία σου παρουσία μου
αυτο ο κοσμος
ουσια

Μεγάλα συννεφα πάνω μου
στην απλα εικονα που μ' εχει

Νοημα ο κοσμος κελαρυσμα
αναπνοη ανανοημα
αναπαυλα.

Γραφη αγραφη
λευκη παρουσια.

Αδεια λευκη στιγμη
το ωραιο τιποτα προσωπο

Περπατώ στην αθανασία
το νοήμα χάνεται στη λέξη

η πετρα κι εγω

στο ειναι

το κοιταμε.

αυτος ο εγω

της λευκης μαυρης στιγμης

Το πραγματικό είναι αθάνατο
το αθάνατο είναι πραγματικό

Η αισθηση μονη της

πριν απο γευση πριν απο νου

πριν απο αυτο τον εαυτο που με κοιταει

Ένα κινημα χορταριου στην αυρα
και να ολη η ζωη

Γραμμες λογια ψυχες του ανεμου

κοσμος γυμνος απο αθανασια
να
το χαλικακι.

Καποτε ωραιο ο κοσμος αρχισε
κι ωραιο καποτε θα τελειωσει

Ολυμπος μαρμαρου
και ποταμια ζωης
στο φως του προσωπου

φιλον ητορ
Αγαπημενη,
ανασα του νερου

Αν το βουνο
αν ο ηλιος
αν η θαλασσα
οπως το φυλλο
αν το νερο
αν η πετρα
οπως εγω
αν εσυ
οπως αυτο
τελειωνει ο κοσμος.

Στη λευκοτητα μ' ασπρα ματια
δροσερος κι ακμαιος προς τον κοσμο
πορευομαι σχηματισμενος
της λαχταρας

Η παει το χερι μου η το παω

πετρα

η θελω η δε θελω

νερο

η ειμαι η δεν ειμαι

κυλαει η πετρα στο νερο

βρεχει το νερο την πετρα

πραγματικο τιποτα.

Η γλώσσα ξερει
με μαθαινει
και κοιταζω.

Το τελειωμένο πράγμα δεν τελειώνει
δεν τελειώνει η τελειότητα
ως τις ωραιες ακρες μου

Με κοιτας η οντοτητα
οικεια ως την πετρα
που κινω διαθεση ανοικεια
κυριαρχο προσωπο
αυτης της οψης
που κοιταζεται.

Αναγνωριστικά η οικειότητα ακίνητη

Ουτε αρχη ουτε τελος
ουτε εγω ουτε αυτο,
παιδι,
ουτε ηρθες ουτε θα εισαι,
ουτε λογος ουτε σιωπη,
παιδι,
ουτε αληθεια ουτε φως
ουτε η γευση,
παιδι,
ουτε γυμνοτητα,
παιδι,
ουτε τιποτα,
παιδι,
και ουτε αυτο το ωραιο ουτε,
παιδι των ολων
παιδι μου.

Τα παιδια πανε ωραια στην απλα
ονοματα του κοσμου
η Αθηνα-Ευαγγελια η Αλεξανδρα-Στεφανια
της ακρης και της αλλης ακρης
στο κεντρο της αναπνοης
που λαμπει ταπραγματα πρωτα
οπως τ' αλλα ονοματα
ο Θανος-Σωκρατης η Χρυσια
χρωματα γευσεις
του αλλου ονοματος του ενος αυτου
που μ' εχει ονομασει παρουσια
των γελαστων της οντοτητας παιδιων
που ανοιγουμε και κλεινουμε αναστηματα
ολο παιδια κι ολο εγω
του ενος ονοματος.

Μια ανατολη μια δυση ειναι η ζωη
ενας ηλιος απ' το βουνο της πραγματικοτητας
λαμψη ολη εαυτος που τα λεει ολα

Ένα κινημα χορταριου στην αυρα
και να ολη η ζωη
σ' αυτον τον κοσμο που την κοιταει

Το εσυ που ανασαινω
νοημα ζωης
διαθεση αθανασια.

Γραφω της ανασας
γραφω του ανεμου
γραφω του χωματος
μαυρες γραμμες στο λευκο
λευκες γραμμες στο μαυρο
λευκο μαυρο
μαυρο λευκο
γραφομαι γραμμες ελευθερες
μονες
αυτης της μονωσης κοσμος
παρουσια εγω.

Η απουσία σου παρουσία μου
αυτο ο κοσμος
ουσια
νατο.

Οι ωραιοι μυθοι, λευκες γραμμες μορφων και νου, οι ωραιες ερωτησεις που γινονται ομορφια και γερνουν εδω να γινουν αυτα. Ειμαι μυθος και μυθογραφω, γραμμες απο λευκοτητα στη λευκοτητα. Ενα χαρτι για λογια μυθολογα.

Λοιπον τρωω ερωτα, εαυτο, κοσμο. Τρωω θανατο,
το θανατο και γινομαι ζωη. Και στεκομαι ορθος στο
κυμα που 'ρχεται θαλασσα, βουνα, κινησεις, παμε.

Ετσι ζω ετσι λεω ετσι γραφω εδω.